

1

Fleur gluurde door een kier in het gordijn naar de tuin van de bureu. Die lag er verlaten bij. De verlichting in de border verspreidde een zwak schijnsel over het met sneeuw bedekte gras. Ze checkte haar telefoon. Hij had beloofd dat hij haar een appje zou sturen zodra hij thuis was. Het was ondertussen 03.00 uur. Zijn laatste app was van twee uur terug. Hij had toch al thuis moeten zijn? Dat het uitgerekend nu moest gaan sneeuwen. Het zat allemaal tegen. Ze had er al geen goed gevoel bij toen hij haar het plan had verteld. Het was een belachelijk plan en ze had zelfs nog het idee dat hij haar niet eens alles had verteld. Ze had het hem afgeraden, maar hij wilde niet luisteren. Hij luisterde alleen nog maar naar zijn neef. Ze mocht er in ieder geval met niemand over praten. Als het zou uitlekken was de kans groot dat ze hem nooit meer zou zien. Ze werd al misselijk bij het idee. Ze las zijn appje nog eens: *Hij is naar binnen. Ik sta op de uitkijk. Ik mis je.*

Terwijl ze op de binnenkant van haar wang beet, zocht ze de donkere ramen af. Misschien was hij wel thuis en brandde er ergens een klein lichtje om haar te laten weten dat alles oké was. Niets! De ramen waren allemaal nog steeds pikkedonker. Mis-

schien was het fout gegaan en had de politie hem overmeesterd. Misschien zat hij nu ergens moederziel alleen in de cel. Zoiets bleef natuurlijk niet lang geheim. Binnen no time wist de hele buurt wat de idioten hadden uitgespookt. Haar vader als eerste en dan kreeg ze vrijwel zeker een contactverbod opgelegd. Ze deed een schietgebedje dat hij ongedeerd weer thuis zou komen. Of het plan wel of niet was gelukt... Voor haar deed het er weinig toe. Als ze morgen maar weer in zijn armen kon kruipen. Ze vloekte binnensmonds toen het harder ging sneeuwen. 'Shit!'

Met een ruk trok ze het gordijn dicht. Die ellende kon ze niet langer aanzien. Het was beter als ze een paar uurtjes zou slapen, anders was ze morgen een wrak. Ze had alleen nog de zondag om te studeren. Als ze dat niet deed kwam er van het proefwerk Duits op maandag weinig terecht. Haar cijfers voor Duits waren al niet zo best. Fleur kroop onder het dekbed weg en opende haar telefoon. Het scherm lichtte op. Ze kon hem natuurlijk een appje sturen. Een paar simpele woorden: ik hou van jou. Maar toen dacht ze aan het opvliegerige karakter van Ayaan en zag ervan af. Er zat niets anders op dan te wachten. Haar inmiddels ijskoude voeten begonnen langzaam weer gevoel te krijgen. Terwijl ze met gespitste oren lag te luisteren naar verdachte geluiden in de tuin van de burens, viel ze in slaap.

2

Het verhaal begint toen er nog geen sneeuw lag en Fleur zich alleen nog druk maakte of ze wel of niet naar het openingsfeest op school zou gaan. Toen alles nog eenvoudig was.

Negen weken geleden

De hal was afgeladen met vliegtuigpassagiers die na een lange en vermoeiende reis eindelijk op Schiphol waren aangekomen. Het beperkt aantal plastic stoelen langs de muren was bezet door jengelende kinderen en hun moeders. Ongeduldig stonden de mensen bij de transportband waar een voor een de koffers uit een donker gat werden uitgebraakt. Hier en daar schoten handen naar voren om de bezittingen van de loopband te plukken.

Elena Boulah herkende de koffer van haar moeder aan de riem die ervoor moest zorgen dat het gevaarte niet onverwacht kon openschieten. Ze wees en haar broer Reza deed automatisch een stap naar voren om de bagage met een snelle beweging naar zich toe te trekken. Elena graaide vervolgens de rugtas en haar grijze koffer van de band en keek het donker in. Nog twee koffers te gaan.

Elena's moeder stond met een strak gezicht een stukje verderop te wachten en probeerde haar angst te verbergen. Thuis had ze het gevoel dat ze alles redelijk onder controle had en kon ze terugvallen op een netwerk aan vrienden. Hier was alles vreemd. De taal, de mensen, de hectiek. Er waren pas zes uur verstreken, maar ze had nu al heimwee naar haar achtergebleven kinderen en haar huis met de witgekalkte muren en het roodstenen pannendak. Ze had alleen haar dochter Elena en haar zoon Reza op dit belachelijke avontuur mee mogen nemen. En dat allemaal door die ene brief. Verleden week had haar schoonvader de familie in zijn kleine woonkamer bijeengeroepen voor beraad. De brief van Malek, zijn oudste zoon die in Nederland woonde, lag open op tafel. Het geld lag ernaast. Malek had de nodige problemen en wilde dat Jandra en haar twee oudste kinderen voor hem in Nederland kwamen werken. Het was voor een periode van hooguit een jaar. Ze hadden geen keus. Malek had gedreigd dat hij de geldkraan zou dichtdraaien en zonder zijn financiële steun kon de familie in Punjab niet overleven.

Er werd een bericht omgeroepen en Elena luisterde naar de onverstaanbare klanken uit de speakers. Een stroom van mensen kwam vervolgens in beweging richting een andere bagageband. Jandra was zichtbaar opgelucht toen Reza en Elena eindelijk met de koffers naar haar toe kwamen.

‘Zullen we gaan?’ vroeg ze. Haar kinderen knikten. ‘Welke kant moeten we op?’

Elena keek zoekend in het rond en wees naar een bord op de muur. ‘Daar is de uitgang.’

Ze beenden door de hal.

Een man met een zwarte, lange jas en een trolley vol koffers liep met kordate pas voor hen uit. Om de hoek kwamen de ge-

blindeerde schuifdeuren van de uitgang in zicht.

Ze liepen richting de deuren, die langzaam opengingen. In de aankomsthal meende Reza een jongeman te herkennen van een foto die zijn grootouders boven de eethoek hadden hangen.

‘Mam...’

Reza knikte met zijn hoofd naar de man die als een roofdier heen en weer liep.

‘Is dat geen familie? Misschien komt hij ons halen?’

‘Ayaan!’ riep Jandra enthousiast toen ze de jongen zag staan.

Ze zwaaide uitgelaten met haar hand door de lucht en Ayaan keek in haar richting. Zijn donkere gezicht brak plotseling open. ‘Tante Jandra, eindelijk... Daar zijn jullie dan.’

Met grote stappen kwam hij op haar af en trok haar in zijn armen. Hij drukte een vluchtige kus in haar donkere haren.

‘Ayaan, je bent zo groot geworden.’ Ze duwde hem een eindje van zich af en bestudeerde zijn hoekige gezicht: zijn donkerbruine ogen en zijn zorgvuldig getrimde bakkebaarden.

‘Kijk nou toch eens... Je bent al een echte man.’ Ze wachtte zijn reactie niet af. Haar hand graaide naar achteren en trok Reza naar voren.

‘Dit is Reza. En daar staat onze Elena.’

Ayaans ogen glinsterden terwijl hij Reza amicaal op de schouders sloeg en zijn hand schudde. ‘Welkom in Nederland, neef. Heel wat anders dan dat dorp waar jullie vandaan komen. Kijk niet zo benauwd...’ Hij lachte hardop. ‘Over een paar dagen wil je nooit meer terug naar dat gat. Je zult zien...’

Beleefd lachte Reza mee met de snelle jongen in zijn leren jasje en trendy spijkerbroek. Ayaan deed een stapje opzij en floot tussen zijn tanden toen hij Elena zag staan. ‘En ik maar denken

dat ik mijn kleine nichtje van Schiphol ging halen. Niks klein meisje. Je bent al een mooie dame.'

'Ayaan...' Jandra sloeg hem bestraffend op de arm.

'Bijna net zo mooi als haar moeder,' reageerde Ayaan sussend terwijl hij de bagage van Jandra overnam. 'Snel, volg mij. De politie heeft hier weinig anders te doen dan burgers pesten. Voordat je het weet heb je een fikse bekeuring te pakken. Even de pas erin.' Met grote stappen leidde hij hen door de mensenmassa heen naar buiten.

Het regende. Als overspannen mieren schoten de mensen met hun bagage richting de bussen die voor de uitgang bumper aan bumper stonden te wachten. Elena had met een benauwd gezicht naar de bussen gekeken. Ze had de pest aan trekkende en duwende mensen en vreesde dat ze zich naar binnen moest wringen. Maar Ayaan wees naar een blauwe Ford op een taxi-standplaats en riep over zijn schouder dat hij met de auto was.

Een eigen auto! Opgewonden stak Reza achter zijn macho neef de weg over. Misschien was dit avontuur toch niet zo'n slecht plan. Als je op je negentiende al een auto kon betalen was je behoorlijk succesvol.

Er stonden twee mannen bij de Ford en een van hen gluurde door het raam naar binnen. De andere mompelde toen hij Ayaan zag aankomen waardoor de gluurder met een ruk omhoogkwam. Zijn gezicht stond allesbehalve vriendelijk.

'Weer zo een die niet kan lezen. Het zijn altijd dezelfde,' bulderde de kerel over straat. 'Je mag hier niet parkeren. Dit is een taxistandplaats. Daar moeten wij als hardwerkende taxichauffeurs voor betalen.'

'Rustig man. Ik ben binnen vijf minuten weg,' beweerde Ayaan sussend terwijl hij de auto opendrukte.

‘Vijf minuten? Je staat anders al ruim twintig minuten op mijn plek, arrogante hufter.’ Het hoofd van de man was ondertussen rood aangelopen. ‘Je moet net als alle andere mensen parkeren op het parkeerterrein hierachter. Jullie denken dat jullie de hele wereld bezitten.’

Ayaan trok met zijn mond en gooide met een boog de koffer in de achterbak. Hij seinde met zijn hoofd naar Reza dat hij zijn voorbeeld moest volgen.

‘Sorry.’ De irritatie was nu duidelijk in Ayaans stem te horen. ‘Ik moest even snel wat mensen oppikken en...’

‘Sorry? Daar koop ik niets voor. Ik sta dubbel omdat je mijn plek hebt ingepikt.’ De man wees naar zijn witte taxi, een paar meter verderop.

‘Ik noem het asociaal.’

Ayaan rukte het achterportier open, liet Jandra en Elena instappen en smeedde de deur achter hen dicht.

‘Luister, mafkees. Als je problemen zoekt, moet je het maar zeggen,’ viel Ayaan tegen hem uit. Hij deed een stap naar voren en keek de man provocerend aan.

‘Normaal gesproken had ik je al een hengst voor je ei verkocht met je grote bek. Uit respect voor mijn tante hou ik me in. Maar nog een verkeerd woord en ik laat jou zien hoe asociaal ik ben.’ Ayaan stak zijn hand in zijn binnenzak en liet het daar een tijdje hangen.

Reza’s gezicht gloeide. Hij verstond er geen woord van, maar uit de toon was duidelijk op te maken dat de twee ruzie hadden.

‘Mij maak je niet bang,’ riep de man honend. Zijn blik bleef gefocust op de hand van Ayaan om er zeker van te zijn dat de jongen geen wapen tevoorschijn zou toveren. Voor de zekerheid deed hij een stapje achteruit.

‘Ga maar in de auto zitten, Reza. We vertrekken,’ zei Ayaan droogjes. ‘Ik hoop dat ik je nog een keer ergens tegenkom, pisvlek. Dan ben je de mijne.’ Zijn hand gleed uit de binnenzak en trok het portier open. Met een grijns richtte Ayaan zijn wijsvinger op het hoofd van de man en haalde een denkbeeldige trekker over. ‘Ik heb een goed geheugen.’

‘Jouw dreigementen doen mij niets, jochie.’

‘Dat is dan dom, koeienkop. Je weet niet wie je voor je hebt.’ Nonchalant liet Ayaan zich achter het stuur zakken en stak de sleutel in het contact. De motor van de Ford sloeg aan en het raam gleed langzaam open. ‘De groeten vriend.’

Ayaan drukte de radio aan en stak zijn elleboog door het open raam naar buiten. Met één hand aan het stuur draaide hij de auto van zijn plek. Uitdagend langzaam reed de Ford het parkeervak uit om daarna met piepende banden weg te scheuren. Ver kwam het donkerblauwe voertuig niet want een paar honderd meter verderop begon de file.

‘De man klonk nogal boos,’ merkte Jandra op. ‘Hebben we wat verkeerd gedaan?’

‘Niets aan de hand. De kerel had het niet zo op buitenlanders en riep rare dingen. Bij mij is hij alleen aan het verkeerde adres. Respect moet je soms afdwingen. Het is jammer dat u dit op uw eerste dag al moet meemaken.’ Hij keek in zijn achteruitkijkspiegel. ‘Jullie waren toch niet bang?’

‘Niet echt. Volgens mij had je het wel aardig onder controle,’ meende Elena. ‘Ik had het wel vervelend gevonden als het op vechten was uitgedraaid. Het waren twee flinke mannen.’

‘Dat schrikt mij niet af,’ blufte Ayaan en hij keek Reza van opzij aan. ‘Ik neem aan dat jij mij wel te hulp was geschoten, neef? Je lijkt mij geen bange jongen.’

Reza knikte en zijn ego was gestreeld.

‘Geweld is nooit een oplossing,’ meende Jandra en Ayaan moest lachen.

‘Dat zijn wijze woorden, tante. Maar dit is niet een dorp waar de tijd jaren stil heeft gestaan. Als Reza het hier wil overleven kan hij beter uw wijze raad vergeten en bij mij in de leer komen.’

Jandra fronste haar wenkbrauwen en frommelde wat ongemakkelijk aan de sluiting van haar tas. Ze was niet gewend dat ze in het bijzijn van haar kinderen de les werd gelezen. Zeker niet door een jongen die drie jaar ouder was dan haar zoon. Normaal had ze hem van reплиek gediend, maar het leek haar niet verstandig om hem nu al tegen zijn haren in te strijken. Daarom beet ze haar tanden op elkaar en staarde naar de regen druppels die langs het raam gleden. De muziek uit de radio klonk ongewoon hard.

Ayaan sloeg met zijn vuist op de claxon en het geluid zorgde voor boze gezichten.

‘Rij dan toch door. We hebben niet allemaal zeeën van tijd.’

De motor van de auto voor hen was afgeslagen en dat had Ayaans irritatie opgewekt. Hij gaf een ruk aan het stuur en slalomde vloekend langs het obstakel. Na een paar minuten reden ze uiteindelijk de snelweg op en lieten ze de drukte achter zich.

‘Vinden jullie het erg als ik een sigaret opsteek?’

Ayaan grabbelde een verfrommeld sigarettendoosje van het dashboard en stak het uitnodigend naar achteren.

‘Reza rookt niet,’ wees Jandra zijn aanbod af. ‘Dat is ook iets wat ik Reza liever niet zie doen.’

‘Moeders kunnen zo overbezorgd reageren,’ grijnsde Ayaan naar opzij.

Reza grijnsde terug en keek vol bewondering naar zijn neef die met zijn tanden een sigaret uit het pakje trok.

Dat was Jandra niet ontgaan. ‘Hoe is het met je moeder?’ vroeg ze om van onderwerp te veranderen.

‘Ze is wat depressief sinds mijn vader een paar maanden van huis is. Ik hoop dat uw komst haar wat afleiding geeft zodat ze minder gaat piekeren.’ De rook kringelde met kleine wolkjes uit zijn mond terwijl hij sprak.

‘Heeft ze reden om te piekeren? Waarom gaat Malek van huis als Ina zich niet goed voelt?’

Ayaan zuchtte hoorbaar en zocht naar de juiste woorden. ‘Vader had geen keus. Hij werd gedwongen... Het is allemaal wat ingewikkeld. Laat ik u maar niet vermoeien met een saaie uitleg.’

‘Ik heb liever wel dat je het probeert, Ayaan. De hele situatie is wat vaag, net zoals de brief die we kregen. Ik denk dat wij recht hebben op een verklaring,’ sprak ze kordaat. Ze was zijn neerbuigende antwoorden meer dan zat. ‘Wees eens duidelijk.’

‘We wilden opa en oma niet ongerust maken. Ze hebben al genoeg tegenslag moeten verwerken.’

Die opmerking kwam verkeerd over, maar Jandra vertrok geen spier. Zeven maanden geleden had ze haar man verloren. Een dronken vrachtautochauffeur had een onhandige inhaalmanoeuvre gedaan en de Fiat Punto van Monour in de flank geraamd. Het autootje van Monour maakte geen schijn van kans en werd tientallen meters over het asfalt meegesleurd waarna het over de kop sloeg en in brand vloog. Monour was op slag dood. Ayaan sprak alsof haar verdriet en verlies er niet toe deden.

‘Draai die herrie uit,’ commandeerde ze terwijl haar hand

ongeduldig naar de radio wees. ‘Wat is er bij jullie thuis aan de hand?’

Ayaan schoot zijn sigarettenpeuk uit het raam en draaide de radio zacht. ‘Pa is opgepakt door de politie. Maar hij is onschuldig,’ liet hij er snel op volgen. ‘Ze hebben hem erin geluisd.’

‘Zit hij in de gevangenis?’ herhaalde Elena geschrokken. Reza kroop nieuwsgierig in zijn stoel omhoog.

‘Veertien maanden voor fraude. Hij heeft nog twaalf maanden te gaan.’

‘Fraude? Hoe kan zoiets gebeuren?’ stamelde Jandra geschokt.

‘Mijn vader vergeet wel eens dingen te noteren. Kleine dingen. Hij is altijd slecht geweest met de boekhouding. Op een gegeven moment kreeg hij het aan de stok met wat corrupte leveranciers die beweerden dat ze nog geld van hem kregen. Allemaal leugens natuurlijk. Hij betaalde altijd op tijd zijn rekeningen. Ze wilden hem gewoon kapotmaken. Ze hebben de belastingdienst getipt en die heeft de politie op ons dak gestuurd.’

Een paar seconden lang hing er een beklemmende stilte in de lucht.

‘Maar nu jullie er zijn komt het goed,’ beweerde Ayaan.